

Η Κλαούντια Καρνινάλε στην ταινία του Σκουίτσι - Κλαρέτα - μία από τις πολλές που αναφέρονται στον Μουσολίνι και την εποχή του

Με νέο νόμο Το ιταλικό σινεμά έλπίζει να σωθεί με την φορολογία

Οικονομική ή καλλιτεχνική ή κρίση που τον μαστίζει;

Κατά την χρυσή εποχή της Τσινετοϊτά, σκηνοθέτες σαν τον Ντέ Σικα, τον Αντονιόνι, τον Φελλίνι και τον Βισκόντι γύριζαν ταινίες που σημείωναν έπιτυχία-καλλιτεχνική και έμπορικη-ο' όλον τον κόσμο. Εκείνο τον καιρό γυριζόνταν περίπου 250 φιλμ κάθε χρόνο, μερικά με προϋπολογισμούς τόσο μεγάλους, ώστε να μπορούν να χρησιμοποιούν μεγάλα αστέρια.

Ωστόσο, πρόσφατα η παραγωγή Ιταλικών ταινιών έχει πέσει στο 90-100 φιλμ τον χρόνο. Πολύ λιγα από αυτά, κυρίως χαμηλού προϋπολογισμού, έχουν σταλεί έξω από την Ιταλία και τα πιο πολλά απέτυχαν να φέρουν πίσω τα χρήματα που είχαν επενδύσει.

Περιμένουν ένα νόμο

Η μελαγχολική αυτή εικόνα μπορεί να μεταβληθεί από έναν καινούργιο φορολογικό νόμο, που η κυβέρνηση προσπαθεί αυτόν τον καιρό να περάσει από τη βουλή. Αυτό το χρόνο, όπως πιστεύεται, γιά πρώτη φορά οι χρηματοδοτές των Ιταλικών ταινιών ίσως καταφέρουν να γλιτώσουν χρήματα από τη φορολογία. Παρ' όλο που δεν ανακινούνθηκαν λεπτομέρειες του νέου αυτού νόμου, η γερκισή θεωρείται βέβαιη.

Η βιομηχανία κινηματογράφου έχει από καιρό ανάγκη ενός τέτοιου νόμου, δήλωσε ο σκηνοθέτης Φλορεστάνο Βαντοίνι, που η καινούργια του ταινία «Ενα πιστήρη γεμάτο χιόνι» πρόκειται να προβληθεί σύντομα. Πρέπει να προσελκύσουμε ιδιώτες χρηματοδότες, αν θέλουμε να παράγουμε καλύτερα φιλμ. Η νέα νομοθεσία φορολογίας θα εξασφαλίσει περισσότερα κεφάλαια - όπως έγινε στην Αυστραλία, στην Βρετανία και στην Γερμανία - και θα

Τριάντα πέντε χρόνων πορεία στην τέχνη Αναζητήσεις και «άνελξεις» του ζωγράφου Νίκου Σαχίνη

Αναδρομική έκθεση έργων του εγκαινιάζεται στο «Βαφοπούλειο»

και λιγότερο στον θεματικό χώρο, περισσότερο χρωματικό στοιχείο και λιγότερο στο σχεδιαστικό. Σ' αυτή την περίοδο τα θέματα του δεν περιγράφονται, αλλά υποβάλλονται και ο καλλιτέχνης δείχνει να ερευνά τις σχέσεις των μορφών και των χρωμάτων και κάθε φορά να δίδει λύσεις που προβληματίζουν ή εφοβίζουν.

Τα στοιχεία αυτά, η αναζήτηση ή ίδια, ήταν φυσικό να φέρουν τον Σαχίνη προς την απεικονική ζωγραφική, προς τις αφηρημένες τάσεις. Από τα 1960 ο Σαχίνης κινείται με άνεση στην απεικονική ζωγραφική, με έντονα λυρικά στοιχεία. Παράλληλα, ο ζωγράφος δείχνει ότι δεν ενδιαφέρεται ή δεν δεσμεύεται από τις ήμερες γεωμετρικές φόρμες, αλλά καλλιέργει τα τυχαία και το αυθαίρετο. Στά έργα του της περιόδου 1960-65 ο Σαχίνης δεν διηγείται, ούτε περιγράφει, δίνει περισσότερο συγκινησιακούς κροδασμούς, έντυπωσιζόντας με το πλούσιο έκφραστικό περιεχόμενο των πινάκων του, που είναι σχεδόν πάντα μεγάλων διαστάσεων.

Η πορεία του ζωγράφου

Είναι αυτοδίδακτος ο Νίκος Σαχίνης; Οχι, άκριβώς, γιατί αν δεν πήγε στην σχολή καλών τεχνών (έχει σπουδάσει νομικά) έχει μαθητεύσει κοντά στον Ρέγκο και στον Πεντζίκη και έχει ανδρωθεί στο περιβάλλον του «Κοχλία» στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Εκοντας ξεκινώντας από ρεαλιστικές απεικονίσεις, όπου οι επιδόσεις του Ρέγκο στο σχέδιο και του Πεντζίκη στο χρώμα είναι σαφείς, ο Σαχίνης έδειξε γρήγορα μία τάση να προχωρήσει σε πιο μοντέρνες μορφές, σε περισσότερη προσωπική ύφεση.

Όπως γράφει ο καθηγητής Χρύσανθος Χρήστου, η πρώτη δημιουργική περίοδος του ζωγράφου κλείνει κάπου το 1954-55. Στην δεύτερη περίοδο της δουλειάς του, που αρχίζει το 1955, ο Σαχίνης προχωρεί με αλληλεπιδράσεις από μετ' αναπόσπαστη, καρπιά αναζητήσεων, περισσότερο στον χώρο της μορφής

και δημιουργεί έναν προβληματισμό πάνω στην αποσπασματικότητα και στις αντιθέσεις. Ο Σαχίνης γιά μία ακόμη φορά δείχνει την ανησυχία του, την αναζήτηση του «κάτι παραπέρα».

Από το 1970 αρχίζει μία νέα σειρά

πάνω, η συνεχής ανέλιξη των εκφραστικών του τρόπων ή της ζωγραφικής «γλώσσας» του, ενώ παράλληλα, όλες οι (δύο) διαμορφώσεις του

Ο ζωγράφος Νίκος Σαχίνης

έργων του καλλιτέχνη, όπου ο αφηρημένος έμπρεσιονισμός αποτελεί το κυρίαρχο στοιχείο. Ζωγραφίζοντας σε μεγάλες επιφάνειες, με μεγάλες αντιθέσεις και απλές μετ' ομορφίες ο Σαχίνης εκφράζει συγκινησιακές καταστάσεις και εσωτερικές δονήσεις, με έναν καινούργιο τρόπο, μία και τα στοιχεία αυτά (ή συγκίνηση και ή δόνηση) δεν έλειψαν σχεδόν ποτέ από την ζωγραφική του. Οι περιπέτειες στον χρωματικό χώρο συνεχίζονται πάντοτε με ενδιαφέροντα τρόπο.

Τά πιο πρόσφατα

Είναι χαρακτηριστικό του Νίκου Σαχίνη, όπως συμπεριλαμβάνεται από όλα τα παπα-

κι ύστερα, ο Σαχίνης δίνει έναν καινούργιο κόσμο, ή μία καινούργια θέαση του κόσμου μας, που όμως μας ξαναθυμίζει τον Σαχίνη των προηγούμενων περιόδων. Στά τελευταία χρόνια ο καλλιτέχνης ξαναγυρίζει στο αντικείμενο, ξαναγυρίζει στο περιγράμματα των αντικειμένων και σε μία χρωματική πολυφωνία που έντυπωσιάζει.

Ο Σαχίνης παρατηρεί την γύρω του πραγματικότητα, συγκινείται από αυτήν και προσπαθεί να την αποδώσει με τον δικό του τρόπο. Ακόμη και ή ανθρώπινη μορφή (όπως στον «σπουδαστή» και στον «Λουόμενο» που παρουσιάσε στα «Βελλίδιο» το φθινόπωρο) αναδεικνύεται σε κυρίαρχο στοιχείο του έργου του. Ακόμη και καθαρά γεωμετρικά σχήματα (πέρα από την καμπύλη που χρησιμοποιάει άλλοτε) τα τετράγωνα και το παραλληλόγραμμο χρησιμοποιούνται μέσα στους νέους πίνακες του. Και ή χρωματική γκάμα παλιούται: από τη μία μεριά έχουμε την αντιθετικότητα και φωτεινότητα έργων σαν την «νεκρή φύση» - πάλι από την έκθεση του «Βελλίδιο» - και από την άλλη πιο τεφρά χρώματα, όπως σε έργα που έχουν εκτεθεί στην Αθήνα και όπου οι εσωτερικοί χώροι και οι εξωτερικοί συνδυάζονται, ή θάλασσα με τα καράβια και ο θυσός με τα ψάρια, επάνω στα σύννεφα, κάτω οι ύφαλοι, αποδίδοντας την θέαση του γύρω κόσμου μας από την ερηιτάρη πύξ Σαχίνη, που πάντα έχει μία επίκληση γιά τον φυτότεχνο, αλλά κυρίως έχει μία ανησυχία που θέλει να εκφράσει, μία αναζήτηση σε όλα τα στοιχεία της τέχνης του, ανεξάρτητα από την ώριμότητα που είναι φυσικό να δίνουν τα 35 χρόνια ζωγραφικής ο' έναν καλλιτέχνη παθιασμένο με την τέχνη του.

Μία επιλογή έργων του από το 1960 και μετά (θα ήταν ενδιαφέρον να δάλεψμε και παλαιότερα) μας παρουσιάζει από σήμερα ο καλλιτέχνης στην αναδρομική του έκθεση στο «Βαφοπούλειο», στην πόλη ώρια σειρά των αναδρομικών εκθέσεων Θεσσαλονίκης εκαιστικών καλλιτεχνών. Με την έκθεση αυτή θά έχουμε την ευκαιρία να χαρούμε μία ζωγραφική άκτιστων και άνέλιξη, τις πιο σημαντικές στιγμές της και επιτεύξεις της. Δημιουργός με μεγάλη θητεία στην ζωγραφική αυτού του τόπου ο Σαχίνης θά μας εξηλιέται τον βαυμαστό κόσμο του, που παράλληλα αποτελεί τον καρπό ψυχικού μόχθου και έντονου προβληματισμού. Πολλά θά μας δώσει.

Τά νέα βιβλία

Μαρία Λαμπράκη-Πιλάκα
«Ο Ροντέν και ή αρχαία
ελληνική τέχνη»

Η συγγραφέας, που έχει σπουδάσει αρχαιολογία και τέχνη, δίνει στα δύο κεφάλαια του βιβλίου της («Ροντέν, ένας άκριτος της παραδόσεως» και «Ο Ροντέν και ή ελληνική αρχαιότητα») τα καλλιτεχνικά πορτρέτα του μεγάλου Ευρωπαίου γλύπτη με πολλά εύστοχα και διεισδυτικότητα. Το βιβλίο πλαυτίζεται με κείμενο του Ροντέν (Στήν Αφροδίτη της Μήλου) με στοιχεία βιογραφίας του (1840-1917) με πολλές σημειώσεις, αλλά και έναν πλούτο φωτογραφιών τόσο έργων του καλλιτέχνη, όσο και έργων της αρχαιότητας, του Νταλ ίωπ. Οι φίλοι των εικαστικών τεχνών θά δρουν πολλά ενδιαφέροντα στα βιβλία της κ. Λαμπράκη-Πιλάκα. (Εκδόσεις «Νεφέλη»).

Ζάχου Σαμουλάδ:

«Η Γάλλια και οι υπο-
ανάπτυκτοι Αφρικής»

Ο τίτλος του βιβλίου αυτού του κ. Σαμουλάδ, συμπληρώνεται και από «μία πρόταση γιά την ανάπτυξη τους». Είναι ένα μικρό βιβλίο με διάφορα κείμενα που αναφέρονται στα μεταπολεμικά ιστορικά γεγονότα, μέχρι το πρόσφατο δράμα των πεινασμένων της Αφρικής και, εκτός από την εισαγωγή, περιλαμβάνει και κείμενα «Γιά να απαντήσει στο ακόπο της μία νέα συνάντηση διανοητών». Ο Ούγκω γιά την ευρωπαϊκή και παγκόσμια ένωση». «Η πνευματική δημιουργία στον τομέα της οικονομικής ενέργειας», που είναι μία παλιότερη εργασία διασκευασμένη, και τέλος, περιλαμβάνει μία «έκκληση» γιά την ίδρυση «διεθνούς των διανοημένων».

Πάουλ Χέιζε:

«Ο τελευταίος
Κένταυρος»

Διάσημος στην πατρίδα του την Γερμανία, ο Χέιζε ξεκίνησε σαν παιδί-θαύμα και όργότερα προέκυψε πολλές συζητήσεις γιά το πόσο να αμφισβητήσει την άξια ενός Γκαίτε. Στον «τελευταίο Κένταυρο», έργο της ώριμότητάς του, τονίζεται ή αρχαιολατρική του συγγραφική. Ο πρώτος του βιβλίου ονειρεύεται ότι συναντάει παλιούς φίλους και συμφοιτητές και ένας από αυτούς όφνεται πως συνάντησε τον τελευταίο έπιζώντα Κένταυρο, μοσθιή του Κέρωνα, που καταπακώθηκε από μία χιονοστιβάδα κι έτσι επέζησε. Όταν ξαναείσται στον νεότερο κόσμο, ο Κένταυρος δύνανται να προσμοιεί και έγκαταλείπει τον κόσμο, αφού έχουν μεσοκαθήσει πολλές διασκελιστικές περιπέτειες. Η μετάφραση του βιβλίου, είναι του Δ. Θεοδωρίδη και ή εικονογράφηση της Ρίτας Λαουτάρη-Κουτσούρη. (Εκδόσεις ΑΣΕ).

Αγγελικής Στεργίου:

«Ανατολή»

παιδιά «ενταπιμμένη χριστιανική» προπαγάνδα για την προσηλυτιστική τους προσπάθεια. Ηταν το 1955, ο Σαχίνης ξεκίνησε και στο πρώτο στάδιο της δουλειά του άλλα σε άλλη μορφή) όπου η προσάρτηση στοιχείων φωτογραφικών ή ακόμη και ζωγραφι-

κής προσωπικότητας, που το ίδιο επισημαίνεται και στον Πεντζίκη. Στα έργα του από τα 1975 και μετά, ίσως περισσότερα από το 1980

Είναι χαρακτηριστικό το Νίκου Σαχίνη, όπως συμπεριλαμβάνεται από όλα τα παρα-

το κομμάτι του, που παραλάμβανε ή αποτελούσε τον καρπό ψυχικού μόχθου και έντονου προβληματισμού. Πολλά θα μάς διδάξει.

Αγγελική Στεργίου: «Αρμαζόνες»

Συμβολή στην προβολή των γενναίων γυναικών, σε όλους τους τόπους και σε όλες τις εποχές αποτελεί το θείο αυτό της κυρίας Στεργίου, που ξεκινώντας από τη μυθολογία, περνάει στην αρχαία ιστορία και κατόπιν στους μέσους και νεότερους χρόνους. Φυσιογνωμίες γνωστές και άγνωστες, γυναίκες που πολέμησαν στα πεδία της μάχης, είτε αυτές λέγονταν Ζών Ντ' Αρκ, είτε Μεσολογγίτισσες ή Σουλιώτισσες, σχηματίζουν μια απέραντη τοιοχογραφία που απεικονίζει τα επιτεύγματα των γυναικών που θέλησαν να διακριθούν ανά μαχητρίες. Η συγγραφέας μάς μιλάει για τις αρχαίες Αρμαζόνες και τις Βαλκυρίες, αλλά φθάνει και στα χρόνια της ελληνικής επανάστασης, του Μακεδονικού Αγώνα, του βορειοηπειρωτικού αγώνα και ακόμα της γυναίκας της Πίνδου και την Κυρά της Ρώ. Το βιβλίο της διαβάστηκε με ενδιαφέρον και κοσμείται από πλήθος φωτογραφιών, μονόχρωμων και πολύχρωμων. (Εκδόσεις «Παρατηρητής»).

Στάθης Δρομάζου: «Αρχαίο Δράμα»

Πλουτίζεται διαρκώς η ελληνική βιβλιογραφία όσον αφορά στο θέατρο και ιδιαίτερα στο ελληνικό. Οι αναλύσεις του Στάθης Δρομάζου πάνω στο αρχαίο δράμα είναι ένα πολύτιμο βιβλίο, που περιλαμβάνει κείμενα του θεατρικού κριτικού, δημιουργημένα κατά καιρούς σε αθηναϊκές εφημερίδες. Τα κείμενα αυτά αναφέρονται σε όλες τις τραγωδίες του Αισχύλου και στις πιο σημαντικές του Σοφοκλή και του Ευριπίδη. Επίσης περιλαμβάνονται αναλύσεις των κωμωδιών του Αριστοφάνη και μιας του Μενάνδρου (Επιτρέποντες). Εται έχουμε στα χέρια μας ένα ογκώδη τόμο που βοηθάει στην καλύτερη κατανόηση των έργων του αρχαίου ελληνικού θεάτρου, από τη σκοπιά, βέβαια, του Δρομάζου, που πιστεύει ότι συχνά η σκηνοθετική ερμηνεία εμμένονταν στην έκδοχή του «αρχαιολογικού εγρήσματος», ή του θρησκευτικού χαρακτήρα του αρχαίου θεάτρου, είναι παραπλανητική ή άποροσυνασπαστική τον θεατή αντί να τον μυθεύει. (Εκδόσεις «Κέδρος»).

Ισακ Ντίνεσεν: «Οι δρόμοι της Πίζας»

Το πεζογράφημα αυτό είναι το πρώτο από τα «νοτιικά» αφηγήματα με τα οποία η συγγραφέας άρχισε μια λογοτεχνική πορεία που την καθιέρωσε σαν μια από τις πιο σημαντικές του αιώνα μας. Απορριπτόμενος τον ψυχολογικό και κοινωνικό ρεαλισμό, ο Ντίνεσεν δημιουργεί έναν κόσμο με γνωρίσματα μυθικά και πρωταγωνιστές που το θρυλικό ή το ηρωικό τους στοιχείο τους κάνει να συγγενεύουν περισσότερο με μορφές της αρχαϊότητας ή του μεσαιώνα παρά με πρόσωπα του αιώνα μας. Εται εκφράζει ένα δράμα ζωής όπου τα αιώνα υπαρκτά θέματα της ανθρωπότητας μοίρας παρουσιάζονται με την μορφή ενός πλούσιου ύφασματος συμβολικών δράματος. Ας σημειωθεί ότι πίσω από το ψευδώνυμο Ντίνεσεν κρύβεται η θαρσύν Κάρεν Μπλάνκ που πέθανε στα 1962. Τα παιδικά της χρόνια τα έζησε στη Δανία κι όργατερα πήγε στην Αφρική. (Εκδόσεις Ντένις Χάρβεϊ).

Το ξένο ποίημα

NT. X. ΛΩΡΕΝΣ

Είμαι σ' ένα ρομάντζο
Διάβασα ένα ρομάντζο γραμμένο από κάποιο φίλο μου που μέσα ένα από τα πρόσωπα ήμουν εγώ. Το ρομάντζο είναι δοσφαλές ελαίσιο αλλά το δαισιότερο πράγμα που μπορούσε να γίνει ήμουν εγώ ή ό τι υπέλιθετο για μένα. Γιατί άναγνάνω κάποια χαρακτηριστικό ενός λαϊκού τύπου αλλά το ύπόλοιπο ήταν μια τραγική έκκληση. -Στο καλό - μονολόγησα. Αν είναι αυτό ότι ο Άρτσι σκέφτεται για μένα άσφαλός φαντάζεται ένα σωρό άσυστατα πράγματα. Σκέψου το τώρα. Σκέψου το. Εται περίπου με θέλπει σό μια περσική γάτο ή ένα σκυλί μ' έναν ενοχλητικό ψυλλο. Θεέ μου, οι ιδέες ενός φίλου γιά μάς θα μπορούσαν να προμηθεύσουν ένα θηριοτροφείο μ' έναν εκπληκτικό εξοπλισμό. Πως είδε ο Άρτσι ένα τέτοιο διαδαισθητικό κουταβάκι σό μένα; (Μετ. Στέφ. Κοτσαμπή)

Με την εύκαιρία της παράστασης του ΚΘΒΕ Σκοτώνουν τόν «Γλάρο» όταν τόν διακωμωδούν

Η άποψη του Χρονόπουλου για τó έργο του Α. Τσέχωφ

Γιά την παράσταση του «Γλάρου» άζει να γράψει κανείς, όχι γιατί ήταν πετυχημένη, αλλά κυρίως γιατί α) παρουσιάζει ένα σημαντικό έργο και β) η σκηνοθετική άποψη (τού κ. Χρονόπουλου) μπορεί να οδηγήσει σε γόνιμη συζήτηση. Καί, ίσως, μόνο σε τέτοιες περιπτώσεις άζει να 'ασχοληθεί κανείς ή να κρίνει. Γιατί, πραγματικά, δέν καταλαβαίνω ποιά άζια έχει, πιά, να μιλήσει κανείς γιά ένα έργο σάν τó «Χόρλουτ και Μώντ», όταν ό όποιος προβληματισμός τού έργου πάνω στην ανθρώπινη σχέση ή την έλλειψη της και πάνω στο θάνατο έξανεμίζονται από έντυπωσιακές σκηνογραφίες ή απaráδεκτα «γκάγκς».

Όπως και δέν νομίζω ότι άζει να 'ασχοληθεί κανείς με μια παράσταση, άκόμη και έργου τού Σαίξπηρ, όταν ή σκηνοθετική αντίληψη βαρύνεται από πλήρη σύγχυση αισθητικών γραμμών, ρυθμών και ύποκριτικών απόδόσεων.

Κάποτε (και τó εφαρμόζουμε από τώρα) θα πρέπει να ισχύσει και γιά τις κρατικές σκηνές, αυτό πού γίνεται με τó έλευθερο θέατρο (τό μη επιχορηγούμενο μάλιστα), όπου οι ανάξεις παραστάσεις άγνοούνται - και δικαιολογούνται.

Η δραματουργία τού Τσέχωφ δημιουργεί μια καινούρια αισθητική αντίληψη, πού ήταν φυσικό να προκαλέσει προβλήματα έρμηνείας. Τα προβλήματα αυτά παραμένουν και σήμερα, παρ' όλο πού έχει περάσει σχεδόν ένας αιώνας από τότε πού γραφτήκαν τά έργα του. Θά έλεγα, μάλιστα, ότι τά προβλήματα πυκνώθηκαν από τότε πού όριζομένη σκηνοθετική διατύπωση τήν άποψη ότι ό Τσέχωφ έγραψε κωμωδίες. Τα στοιχεία, όπου βασίζονται, είναι πιά ό ίδιος πίστευε πως έγραψε «εύθυμα έργα», και μάλιστα τά χαρακτηρίζε, όπως τó «Γλάρο», πού κωμωδίες. Όμως, πρέπει να τονιστεί πιά δέν πρέπει να κρίνει κανείς ένα έργο από τó ή ήθελε ή νόμιζε ότι πέτυχε ό ίδιος ό συγγραφέας, αλλά από αυτό τó ίδιο τó δημιούργημά του. Και τούτο δέν ισχύει μόνο γιά τόν Τσέχωφ, είναι μόνο γιά τó θέατρο.

Δέν είναι κωμωδία ό «Γλάρος», άνεξάρτητα από τó ότι περιλαμβάνει κωμικά στοιχεία (και στόν «Οιδίπο-

Ο Δημήτρης Βέργας και ο Νίκος Σαχίνης στην παράσταση του «Γλάρου» του Τσέχωφ.

ματικού ή φυσικού θανάτου. Θά τολμούνα έκφρασμα τανέπειό τήν γνώμη, πιά ό «Γλάρος» είναι από τά λιγότερα στέρα δομημένα έργα τού Τσέχωφ, με τά πρόσωπα (ιδιαίτερα τήν Αρκάντινα και τήν Νίνα) ός πιστεύει, ό «Γλάρος», πού ό συγγραφέας, Όμως, πρέπει να τονιστεί πιά δέν πρέπει να κρίνει κανείς ένα έργο από τó ή ήθελε ή νόμιζε ότι πέτυχε ό ίδιος ό συγγραφέας, αλλά από αυτό τó ίδιο τó δημιούργημά του. Και τούτο δέν ισχύει μόνο γιά τόν Τσέχωφ, είναι μόνο γιά τó θέατρο.

Δέν είναι κωμωδία ό «Γλάρος», άνεξάρτητα από τó ότι περιλαμβάνει κωμικά στοιχεία (και στόν «Οιδίπο-

τό κακό είναι πιά ό σκηνοθέτης δέν εχειρίστηκε (και φυσικά δέν πέτυχε) να κάνει κάτι τέτοιο: περιορίστηκε να ήχοιρογραφήσει κάποια πρόσωπα ή κάποια σκηνές και πύθωνας τού δειγμένο ότι ή παράσταση, πού έτοιμασε, έγινε τελικά διχασμένη, άρα μη πειστική και βαρετή.

Γιατί, βέβαια, δέν πείθει ούτε καν ή γελοιοποίηση τού τραγικού καταπιεσμένου δασκαλίκου, ούτε τó «χαρούμενο» τρία τών υπέρτατων, ούτε τά «πεισμένα» της Πωλίνος. Αλλά είναι άποχωρητό να μεταμορφωθεί ή Νίνα σό όρελή ή σαχλή επαρχιωπούλα (μιά γυναίκα πού κρίνει

Γράφει και έπιμελείται ό κ. Νίκος Μπακόλας

Τό κακό είναι πιά ό σκηνοθέτης δέν εχειρίστηκε (και φυσικά δέν πέτυχε) να κάνει κάτι τέτοιο: περιορίστηκε να ήχοιρογραφήσει κάποια πρόσωπα ή κάποια σκηνές και πύθωνας τού δειγμένο ότι ή παράσταση, πού έτοιμασε, έγινε τελικά διχασμένη, άρα μη πειστική και βαρετή.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ